

PARMÈNIDES. FRAGMENTS

Fr.2 Doncs, t'explicaré (tu escolta i recorda el relat), quines són les úniques vies de recerca pensables: l'una, que és i que no és que no sigui, és una ruta fiable, perquè la veritat l'acompanya; l'altra, que no és i que cal que no sigui, t'asseguro que és un camí del tot impracticable, car ni pots conèixer el que no és (perquè no és factible), ni ho pots pensar.

Fr.6 Cal que el dir i el pensar sigui alguna cosa; perquè hi ha ésser, però no hi ha no-res. T'ordeno que ho consideris. D'aquesta primera via de recerca et mantinc allunyat, però també d'aquella altra que veuen els mortals i s'hi esgarrien, homes amb dos cranis. La incapacitat de llurs coratges els guia devers un pensament contradictori. Són conduïts talment sords i cecs, mesells, llinatge orat, havent decidit que ésser i no-ésser és el mateix, i que de totes les coses hi ha doble direcció.

Fr.8 Sols un discurs possible resta: l'ésser és. I tot ens mostra que no ha estat engendrat i que no és moridor, car és únic, inamovible i sense fi. No ha estat ni serà mai, perquè és ara mateix sencer i, a la vegada, u i continu. Si no, quin origen tindria? Com, d'on podria haver sorgit? No permetré que diguis o pensis res d'allò que no és, puix no és expressable ni pensable que no sigui. Per quina necessitat hauria esdevingut ésser més aviat o més tard si no prové de res? És, doncs, necessari que sigui absolutament o que no sigui. Mai cap força de fe no permetrà que, d'allò que ha estat, en neixi res, llevat d'allò mateix. Així, ni fer-se ni destruir-se no és permès per la Justícia (Dike), com si s'hagués relaxat, ans, al contrari, manté les cadenes fermes. Veredicte sobre el cas: o és o no és. Certament, ja està decidit que una via és impensable i inexpressable (perquè no és una veritable via), però que l'altra, tal com és, és autèntica.

